

Việt Kiều Hồi Hương

Nguyễn Thị Thanh Dương

Ông Mạnh vừa tới tuổi về hưu đã đắn đo suy nghĩ mấy tháng mới quyết định sẽ hồi hương về Việt Nam, một làng quê nhỏ tỉnh Bến Tre nơi ông được sinh ra, để sống an hưởng tuổi xế chiều bên đại gia đình, ông còn bà mẹ già sống với gia đình đứa em gái và nhiều họ hàng nội ngoại xung quanh.

Ông Sang bạn thân thiết, biết ông Mạnh về Việt Nam vì sống ở Mỹ cô đơn thiếu tình cảm gia đình, nhưng ông Sang vẫn lung lạc bạn:

– Tôi coi youtube một ông Việt Kiều Mỹ hí hờn mang mấy thùng hành lý hồi hương về Việt Nam hưởng thú điền viên tuổi già. Ông ta khoe 2 thùng hành lý to chứa toàn đồ mới mua ở Costco, nào thuốc tây, thuốc bổ và bao nhiêu thứ vật dụng khác. Ủa, về Việt Nam sống mà vẫn tiếc rẻ mang theo đồ Mỹ? Chắc khi nào xài hết 2 thùng đồ Costco ông ta lại... hồi hương trở lại Mỹ quá.

Có người đồng tình với ông Mạnh, trở về là vì những tình thân ruột thịt, vì quê hương yêu dấu, khi chết được gởi nằm xương tàn trên quê cha đất tổ, gần mồ mả tổ tiên.

Ý kiến bạn bè làm ông phân vân, nhưng khi ông Mạnh hỏi ý kiến thằng con trai duy nhất Ryan coi như nó đã quyết định cuối cùng giùm ông, nó trả lời ba phải:

– Tùy ba, miễn là ba thích.

Ryan lớn lên ở Mỹ, lấy vợ Mỹ nên nó suy nghĩ kiểu Mỹ, luôn tôn trọng quyền riêng tư của người khác.

Ông Mạnh vượt biên cuối mùa, 3, 4 năm trong trại tị nạn Thái Lan đợi chờ thanh lọc ông đã yêu và kết hôn với một cô gái. Hai vợ chồng và thằng con nhỏ chưa tròn một tuổi may mắn đậu thanh lọc, đến Mỹ năm 1991.

Ông Mạnh góa vợ đã 3 năm nay. Ông buồn và hụt hẫng bơ vơ. Gia đình con trai ở cùng thành phố nhưng con dâu Mỹ, cháu nội Mỹ là thế giới khác với ông, may ra còn thằng Ryan nhưng nó cũng chẳng rảnh mà quan tâm gần gũi cha được.

Ông siêng về Việt Nam thăm gia đình hơn thời vợ còn sống, ông Mạnh đã chi tiêu hào phóng với thân nhân ở Việt Nam. Mẹ ông và gia đình cô Mai em gái luôn hờ vui đón ông về thăm và bày tỏ bao niềm thương nỗi nhớ khiến ông cảm thấy ấm lòng.

o O o

Mẹ và vợ chồng cô Mai hoan hỉ đón ông Mạnh hồi hương mà họ hàng gần xa, hàng xóm láng giềng cũng chào đón ông hoan hỉ không kém. Trước khi ông về, mẹ và em gái ông đã hãnh

diện khỏe với vài người thân quen rằng mấy chục năm ở Mỹ ông có vốn liếng to và lương hưu hàng tháng của ông 1 ngàn rưỡi đô la Mỹ tính ra gần 40 triệu tiền Việt, cỡ mức lương của trí thức Việt Nam làm cho công ty nước ngoài. Cái tin này lan ra khắp xóm ai cũng ngạc nhiên và trầm trồ chờ đợi ông Việt kiều hồi hương.

Ôi những bữa tiệc tùng chào đón sao mà vui, sao mà nghĩa tình thế, ngoài ruột thịt nhà mình, còn có ông bác ông chú, bà chị họ, ông anh họ xa lơ xa lắc cũng nhất quyết mời đưa cháu đưa em xa quê bao năm, đến nhà ăn mừng ngày đoàn tụ. Thậm chí một bà hàng xóm gặp ông Mạnh đã nửa đùa nửa thật mời mọc:

– Nè, ông Việt kiều, bữa nào ghé nhà chơi, con gái út tôi mới 40 tuổi chưa lập gia đình lần nào. Chịu hôn, tôi gả cho.

Những ngày sau đó ông Mạnh mới hoàn hồn, thành thói đi quanh xóm làng, ngắm cảnh đồng ruộng bao la, vườn cây trái xanh um, hàng dừa cao soi bóng nước. Quê hương đẹp quá, nơi đây ông sẽ vui sống tuổi xế chiều.

Ngôi nhà của cha mẹ ông Mạnh trước kia là căn nhà cấp 4, từ khi ông Mạnh về thăm quê, mẹ ông đã nói căn nhà này đáng ra là của con, nhưng con ở Mỹ nên gia đình em gái con về ở chung với mẹ, giúp mẹ cúng giỗ ông bà tổ tiên, con có tiền thì giúp mẹ xây lại nhà cho đàng hoàng.

Ông Mạnh đã gởi tiền về xây căn nhà thành một trệt và hai tầng lầu, uy nghi lộng lẫy nhất nhì trong xóm, mỗi tầng 3 phòng rộng rãi.

Mẹ ông ở tầng trệt, lầu hai vợ chồng cô Mai, lầu ba vợ chồng con trai cô Mai ở. Ông Mạnh ở một phòng tầng trệt cùng với mẹ, ông thấy thoải mái. Ăn nhiều chứ ở bao nhiêu.

Những ngày đầu là những bữa cơm chung cả nhà vui vẻ, đại gia đình gồm ông Mạnh, bà mẹ, vợ chồng em gái, cùng con trai con dâu và 2 đứa cháu nội của họ, tổng cộng là 8 người. Cô Mai còn có đứa con gái lấy chồng ở Sài Gòn chưa tính, nó mà về quê ở chung chắc phải xây thêm tầng lầu nữa.

Sau đó vì giờ giấc công việc của vợ chồng cô Mai bận rộn, để không làm phiền vợ chồng em phải cơm nước phục vụ mình và chính ông Mạnh cũng muốn sinh hoạt, cuộc sống tự túc cho khỏe người. Ông đề nghị sẽ nấu ăn riêng với bà mẹ, thích gì ăn nấy, bao nhiêu món ăn quê hương đang chờ đợi ông.

Mỗi sáng ông Mạnh tà tà đi bộ ra quán nơi đầu chợ gần nhà ăn tô hủ tít, uống ly cà phê dân dã, giá tiền Việt tính ra tiền Mỹ rẻ rề. Rồi ông đi chợ, cái chợ quê này nhiều người biết ông là Việt Kiều hồi hương, vì nghe đồn, vì nhìn thấy tướng tá bánh bao của ông và vì cách ăn nói của ông. Khi ông mua miếng thịt, con cá, bó rau họ tính tiền bao nhiêu ông cũng nói OK trả tiền và cám ơn đàng hoàng. Thế nên mấy bà ngoài chợ rất thích bán hàng cho ông, đã mau mắn lại bán được giá cao hơn. Chưa hết, mấy bà, mấy cháu nhỏ bán vé số cũng đánh hơi ông Việt Kiều dễ tính đã mời chào ông mua vé số, ông mua vài tấm họ năn nỉ bám riết ông phải mua thêm. Ngày nào ông cũng có một mớ vé số trong túi.

Đời là những ngày vui.

Đã vài tháng trôi qua, ông Mạnh tạm quen dần nếp sống mới, phong cảnh làng quê, chợ búa đã trở nên quen thuộc. Một hôm cô Mai đã hỏi khéo ông:

– Anh Hai về Việt Nam đã hơn 6 tháng rồi mà em chưa thấy anh Hai động đậy chi ...

Mẹ ông sốt ruột vô đề luôn:

– Chuyện nhà cửa đó con.

Ông Mạnh ngạc nhiên:

– Ủa, ý má và Mai là sao?

Má và Mai muốn biết khi nào con sẽ mua nhà để lo liệu tìm kiếm cho.

Ông Mạnh càng ngạc nhiên:

– Ủa... Ủa... má và Mai đã sắp xếp cho con ở một phòng tầng trệt này là đủ rồi, con muốn ở chung với má với em và các cháu cho ấm tình đầu cần mua nhà riêng nữa.

– Con ơi, căn nhà này má đã sang tên cho vợ chồng con Mai rồi, con trai Việt Kiều của má phải mua nhà khác đẹp hơn to hơn cho hàng xóm nể nang chứ con.

Cô Mai thêm vào:

– Anh mua nhà coi như đầu tư luôn, nhà đất luôn luôn có lời mà, để tiền không cũng uổng, rồi anh nghe bà con họ hàng than thở cho họ vay mượn hao hụt đi. Bác Tư đã mượn anh 20 triệu sửa nhà, anh Bảnh đã mượn 30 triệu đào ao nuôi cá. Em xót ruột giùm anh mà cản không kịp

...

Ông Mạnh ngỡ ngàng chưa biết trả lời sao thì ngoài sân có tiếng người, ông Mạnh tưởng là anh công an xã ghé nhà chơi và rủ ông đi uống cà phê như thường lệ, thì hai bà cán bộ hội phụ nữ xã bước vào, hớn hờ:

– May quá có chú Mạnh ở nhà.

– Chào hai cô đến nhà chơi.

– Dạ... dạ... từ ngày chú về quê tươi khỏe ra hen. Trước là chúng tôi đến thăm chú sau là xin chú ủng hộ tài chánh cho hội phụ nữ giúp các chị em có ‘sự cố ‘ và neo đơn.

Lần trước hội phụ nữ đã đến quyên tiền vụ gì rồi, nay lại vụ này nữa. Chỉ riêng hội phụ nữ đã mấy lần, còn mấy hội khác nữa ông Mạnh không nhớ hết, nào ủy ban mặt trận quyên góp cho bão lụt ở mãi đâu, nào “Hội khuyến học” của xã, giúp các cháu con nhà nghèo mua sách vở dụng cụ học đường v.v.

Họ đã đến tận nhà thăm hỏi tử tế và quyên góp, lần nào ông Mạnh cũng chi tiền hậu hĩ.

o O o

Thế là đã hơn một năm ở làng quê, ở Việt Nam, sau những ngày đầu vui thích háo hức, mọi cảm xúc xẹp xuống, cuộc sống đời thường dần dần hiện ra. Ngoài xã hội ông thấy lại những kỷ ức xưa, những cán bộ, những anh công an phường xã, ông làm giấy tờ gì cũng cực khổ “lên bờ xuống ruộng”, cũng biếu tiền tặng quà. Rồi trong gia đình mẹ và em gái hối thúc ông mua nhà, dòm ngó vào túi tiền của ông. Ông Mạnh đã bị một cú “sốc” lớn, ông buồn lòng, căn nhà ông đã bỏ bao nhiêu tiền để xây dựng đẹp đẽ khang trang, ông chỉ ở một phòng cũng không xong. Mẹ ông thì sĩ diện khoe khoang tưởng ông nhiều tiền lắm của, em gái ông thì tham lam, họ muốn ông mua nhà riêng để ở và sau này ông qua đời, căn nhà ấy lại thuộc về cô em gái và

con cháu cô. Người thân ruột thịt còn tính toán lợi dụng thế nói chi bác Tư, anh Bảnh họ hàng bà con đã mượn tiền ông, nói chi đến chính quyền địa phương đã moi ruột ông đóng góp đủ thứ tiền mà ông chẳng biết những đồng tiền ấy sẽ đi về đâu. Ông cảm thấy mình bị lợi dụng, bị “trấn lột” vì “nghĩa tình”.

Ông Mạnh đã suy nghĩ khó khăn bao nhiêu khi quyết định hồi hương về Việt Nam sống với người thân. Hôm nay ông đã quyết định dễ dàng và mau chóng bấy nhiêu để... hồi hương về Mỹ.

o O o

Ông Mạnh trở về Mỹ nhẹ tênh với chiếc túi xách tay. Ông Sang ra phi trường đón bạn:

– Tôi biết ngay mà, thế nào ông cũng về lại Mỹ, nhưng không ngờ ông về sớm thế.

Ông Mạnh mỉm cười:

– Rời nước Mỹ đi xa, đi lâu, tôi mới thấy mình đã quyết định sai. Mấy tháng đầu ở Việt Nam tôi phải học lại cách sống, cách ứng xử với mọi thứ xung quanh mà dần dần vẫn không tìm được những gì tốt đẹp như mình nghĩ.

Ông Sang vừa lái xe vừa nhận xét:

– Ngoại trừ Việt kiều hồi hương vì lý do gia cảnh hoặc vì lý do gì đó họ không thích hợp cuộc sống ở Mỹ, còn những người từng sống chết vượt biên, những người từng khao khát đợi chờ được xuất cảnh tị nạn hay đoàn tụ gia đình đến một đất nước tự do dân chủ để làm lại cuộc đời nơi vùng đất hứa, sau nhiều năm làm việc dành dụm lại ôm tiền về Việt Nam sống khỏe khoắn ta đây Việt kiều thì tôi mắc cỡ giùm..

Ông Mạnh nhớ ra:

– Biết đâu ông Việt Kiều hồi hương với 2 thùng đồ Costco trên youtube mà ông đã kể tôi nghe cũng đã trở về Mỹ. Không biết ông ta có quay video chuyến trở về Mỹ cho mình xem không nhỉ

Ông Sang kết luận:

– Nước Mỹ tự do chẳng cấm cản công dân Mỹ ra đi và cũng không hoạnh hợe khi công dân ấy trở lại Mỹ, nên một số các ông bà Việt Kiều mới “le lói” hồi hương cho tới khi bầm giập hết tình hết nghĩa, hết tiền hết bạc hay ốm đau thập tử nhất sinh thì quay trở về Mỹ hưởng tiếp quyền lợi. Nếu nước Mỹ mà chơi ác ra luật “Bước chân đi cấm kỳ trở lại” đó ông bà Việt Kiều nào dám hồi hương Việt Nam.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/PhucHungViet/CAH7japjh1JTWiCQ40sZx1K2v0GSiiqar-LMY0ecFrj4S08Q7cA%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

